

DUGI OTOK, 8. - 10. listopada 2015.

Pomno planirani i dugo iščekivani pohod na Dugi otok i Kornate konačno je blizu - pripremaju se zalihe hrane, rezervna odjeća i umiruje nemirno srce koje se raduje moru, druženju i pješačenju. Međutim, ružno vrijeme i obilne kiše koje se predviđaju u ovom periodu u jednom času dovode u pitanje odlazak na put, potom se u napetom scenariju polazak ipak pomiče za jedan dan i eto nas vedrih u tmurno i kišno jutro, spremnih na avanturu i prirodne elemente.

Autobus nas snene dovozi u novu i modernu zadarsku trajektnu luku, ulazimo na trajekt *Kornati* i uranjamo u nijanse plave boje po njegovim salonima i palubama. Dvosatna vožnja brzo prolazi s pogledom na okolne otoke i ranojutarnje sunce dok klizimo mirnim morem u njedra srednjega Jadrana.

U trajektnoj luci dočeka nas i zadnja članica pohoda i krećemo prema čuvenim Salima gdje i dan-danas radi tvornica ribe *Mardešić*. Romantično pomišljam da ih se očigledno nije dotakla ni pretvorba niti politika, a i drago mi je što pretežno kupujem njihove proizvode - barem znam u kakvome moru su ribe plivale prije prerade. No, prije nego se dokopamo mora i ribe, valja se popeti i na koji vrh.

Orljak (301m), na koji smo se nakanili uspeti, nije najviši vrh Dugog otoka, nego je zamjena za vrh Velu stražu (338 m) na kojemu je nepristupačan vojni objekt. Laganom šetnjom po zavojitom makadamu prvo smo došli do špilje Strašna peć, kroz čije živopisne ukrase nas je proveo lokalni vodič (i gdje smo čak uspjeli vidjeti i *Fledermausmana* te *Chicken*), da bismo potom krenuli uzbrdo u kamen. Stijenje i oštro kamenje te grubi teren snažan su kontrast ljepoti koja nas okružuje – plavetnilu mora i neba, dalekim vidicima prema nanizanom Kornatskom otočju i omamljujućem, intenzivnom mirisu smilja i ostalog mediteranskog raslinja koje nas opija. U kosu, kožu i odjeću ulaze mi mirisi ovog podneblja i tamo ću ih pronaći kada se vratim kući.

S vrha puca pogled od 360° na nebrojene otoke koji ukrašavaju ovaj akvatorij, zelene i bijele kitove koji su se usidrili na suncu. Mudra grupica naših hodača odlučila je ne žuriti natrag prema autobusu te zastala na ovome mjestu dajući prednost ovome spokoju i zadivljujućoj ljepoti. Pa, naravno – kada dopješačiš uzbrdo do takve divote, trebaš si svakako uzeti vremena da u njoj uživaš.

Kada smo napokon stigli u Sali i smjestili se, trebalo je pod hitno ugasiti žed jer nas je isušilo vruće stijenje i zrak po kojem smo hodali. Nevjerojatno, ali bilo je čak i nekoliko kupača kojima listopadske temperature mora ne predstavljaju problem. Lokalnom stanovništvu to je vjerojatno kuriozitet... I meni je bio, ali samo do sutradan...

A sutradan... Sunčano, jasno jutro pred nama, more k'o uje, brodica k'o curica i otisnuće prema Nacionalnom parku Kornati. Tamo negdje u daljini kotrljaju se oblaci ponad Velebita i nagovještaju buru, a ovdje iznad nas bistri svod, oko nas sjajuckavo more koje se prelijeva sve od kristalno plave do metalno plave da bi se na obzoru ulilo u nebo. Kako klizimo po tom beskrajaju iza svake okuke pojavljuje se nepregledan niz školja i stijena koje nas očaravaju, zavodljivih, brežuljkastih, mekih oblika, opletenih suhozidima poput ukrasa.

Pristajemo u tihoj uvali s nekoliko kuća i razmilimo se među zidovima i stijenama. Pronalazim komadić obale i prisvajam si ga – skidam cipele, čarape, uranjam do gležnja u svježije more i slušam – tišinu. Ispred mene spokojni otoci koji leže na sjajnome zrcalu, a oko mene zvuk na *mute*, uz iznimku mojih privatnih morskih orgulja koje zasviraju kada more nježno zađe pod išupljeno stijenje uz obalu, tihih poljubaca mora i obale.

Neizostavno smo se uskoro zaustavili i na otoku koji je obilježila misteriozna tragedija naših dvanaest vatrogasaca, te smo odšetali do velikog latinskog jedra koje je postavljeno kao spomenik njihovoj žrtvi i impozantnih križeva od suhozida koji su mučaljivi odraz njihove patnje. A oko otoka i dalje bruji život – u svečanu tišinu koja se nadvila nad otoke doplovio je gliser s veselim Francuzima koji neustrašivo skaču u hladno more i uživaju u ovoj osami i miru.

Došlo je vrijeme ručku, ovaj put ne iz ruksaka, već u restoranu u izdvojenoj uvali *Statival*. Jedrilice koje upravo odavde isplovljavaju nose nasmijane i vedre nautičare pa točno vidimo kakvi ćemo mi isploviti kada utažimo glad i žed u ovom komadiću raja. Na meniju je skuša, palamida i roštilj (jer ipak se treba i najesti, pomisli u sebi svaki pravi Zagorec) te krasno crno vino. Ono me, uz brojne poklike, i obodrililo da se ipak okupam nakon ručka, jer more je neumorno mamilo k sebi tijekom čitavog dana plovidbe. No, nisam bila rijetki kupač - u uvali pored restorana nasukao se brod sa Zagorcima i mnogi su popadali u more,

guštajući u suncu i kupanju kao usred kolovoza, veselo pljusajući po plavetnilu, otimajući svatko po djelić ove ljepote za sebe.

Nakon ovog osvježenja polako smo odbrodili natrag u Sali pa je još prije večere pala dvosatna šetnja uz more gotovo do samog kraja puta koji vodi uz more. *Lungo mare* se pritom od asfaltiranog puta pretvara u betonirani, pa potom u samo utabani uski puteljak kuda ljeti prolaze kupači da se sakriju duboko među drveće i stijene i nađu svoj mir. Ovdje ga zaista nije teško pronaći.

Uvečer je zadnja zajednička večera jer je ipak došlo do promjene plana. Hladne glave smo i sa žalom u srcu odlučili da se ipak vraćamo dan ranije, s obzirom na iznimno lošu prognozu vremena. No, bez obzira na to, sutradan ćemo uspjeti vidjeti sve što smo planirali u dva dana.

Zadnji dan boravka rezerviran je za Park prirode Telašćica, njegove impozantne klifove koji su nas odveli ravno u svijet davnih vremena, i niz čije padine smo prošetali prije nego je počela dosadna kiša. Uspjeli smo se dokopati i slanog jezera Mir čije ime govori samo za sebe, šteta je samo što je počelo kišiti pa nije bilo vremena, a ni volje da ga se opješači u toj sumornoj atmosferi. Srećom, na Velom Ratu, najsjevernijem dijelu otoka, kiše nema i vrijeme i prostor su idealni za šetnju i solilokvij. Naravno, ni jedno ni drugo nije došlo u obzir kad imaš prekrasnu uvalicu koja gleda na nepregledno more i odlično društvo s kojim objeduješ na živom kamenu podno borova te se smiješ i bezbrižno čavrljaš dok upijaš zanosni miris smilja i slatkog brša.

Ovdje negdje u blizini je i Saharun, jedna od najljepša uvala na svijetu, koju smo okrznuli samo izdaleka, iz autobusa, na putu prema trajektnoj luci Brbinj što je više nego očigledan razlog da se na Dugi otok ponovo vratim. I tako nas je otok otpratio kišnim oblacima i kako je trajekt krenuo prema Zadru ušli smo u njih pa su samo rijetki povremeno izlazili na palubu gdje je oštrim iglicama rezala kiša, a magla zastrla put prema kopnu.

Moram li reći da nas je Zadar dočekaob oblinom kišom pa smo morali i zavojitom i obilaznom cestom preko Obrovca? Ne moram. Želim završiti ovaj osvrt ovako: Iza sebe ostavljamo mirise, smijeh, more i borove, no pred nama su već planovi za more novih avantura.